

Sygn. akt I ACa 670/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Józef Wąsik (spr.)
Sędziowie:	SSA Sławomir Jamróg SSO del. Krzysztof Hejosz
Protokolant:	st.sekr.sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank (...) Spółka Akcyjna w W.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K., J. C. (1) , T. B.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego J. C. (1) i pozwanego T. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 29 listopada 2013 r. sygn. akt VII GC 234/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset złotych) zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I A Ca 670/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o zasądzenie od pozwanych w postępowaniu nakazowym (...) Sp. z o. o. w K., J. C. (1) oraz T. B. solidarnie kwoty 121.156,99zł z ustawowymi odsetkami i kosztami. Na uzasadnienie żądania powód podał, że poprzednik prawny powódki, na podstawie umowy kredytowej w dniu 05/01/2007 roku, udzielił spółce cywilnej (...) Cywilna J. C. (1), T. B. kredytu w kwocie 100.000 zł, na okres od 05/01/2007r do 05/01/2008r z możliwością automatycznego przedłużania okresu kredytowania na kolejne okresy 12-miesięczne po spełnieniu określonych warunków. Dnia 07/07/2010r zawarty został aneks do umowy kredytowej, w którym jako kredytobiorcę ujawniono (...) Sp. z o. o. w K.. Wierzytelność z w/w tytułu stała się wymagalna z dniem 05/01/2012,

w wyniku nieprzedłużenia okresu kredytowania. Umowami poręczenia z dnia 07/07/2010 roku pozwani J. C. (1) T. B. poręczyli za zobowiązania (...) Sp. z o.o.

W dniu 26 marca 2013r. Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział VII Gospodarczy wydał w sprawie sygn. akt VII GNe 67/13 nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, którym uwzględnił powództwo w całości.

O powyższego nakazu zapłaty pozwani (...) Sp. z o. o. w K., J. C. (1) i T. B. wnieśli zarzuty zaskarżając nakaz w całości. W uzasadnieniu zakwestionowali roszczenie powoda powołując się na to, iż wyrokiem z dnia 15 marca 2011r. wydanym w sprawie sygn. akt P 7/09 (Dz. U. z dnia 5 kwietnia 2011r.) Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, ze zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, poz. 1075) w związku z art. 244 § 1 i art. 252 ustawy z dnia 17 listopada 1964r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego rachunkowym księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym powadżonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Skoro jedyną podstawą wydania w przedmiotowej sprawie nakazu zapłaty był wyciąg z ksiąg rachunkowych powodowego banku, a bank w toczącym się postępowaniu nie przedłożył innych dokumentów, mających moc dowodową z których wynikałaby odpowiedzialność pozwanych.

Pozwani Jarosław W. C. i Tomasz A. B. podnosili też, iż powodowy Bank upatruje odpowiedzialność pozwanych w przedmiotowej sprawie z tytułu udzielonego poręczenia za dług pozwanych wynikający z umowy kredytu bankowego, gdy tymczasem nie przedłożył żadnego dokumentu, z którego wynikałoby że pozwani faktycznie za tenże dług poręczyli. Z ostrożności procesowej pozwani Jarosław W. C. i Tomasz A. B. dodatkowo zarzucali, iż nie mogą ponosić odpowiedzialności za dług pozwanego (...) Sp. z o. o. w K., z tytułu zaciągniętego w 2007 r. kredytu, w sytuacji gdy jak wynika z treści pozwu – a co nie zostało przez stronę powodową należycie udowodnione – poręczyli za niego w 2010r.

Z kolei pozwany (...) Sp. z o. o. wywodził, iż roszczenie zgłoszone w pozwie w stosunku do niego jest przedwczesne, albowiem nie stało się jeszcze wymagalne. Na skutek wzajemnych ustaleń z powodowym bankiem, pozwanemu ad 1 wydłużony został okres kredytowania i udzielona została prolongata w jego spłacie. Na dzień wniesienia pozwu, kredyt udzielony przez powodowy bank nie stał się jeszcze wymagalny a pozwany ad 1 nie pozostaje w zwłoce w jego spłacie.

Powodowy Bank wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy i o przeprowadzenie dowodów: z umowy limitu firmowego (...) nr (...), zawartej dnia 5 stycznia 2007r. pomiędzy J. C. (1) i T. B. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) Spółka Cywilna J. C. (1), T. B., a poprzednikiem prawnym powódki na okoliczność zawarcia umowy kredytowej, „Aneksu z dnia 07/07/2010 do Umowy Linii Kredytowej (...) do dnia 26/05/2008 oferowane pod nazwą Limitu Firmowego (...) nr (...) z dnia 05/01/2007” – na okoliczność ujawnienia w treści umowy nowej nazwy podmiotu w związku z przekształceniem po stronie kredytobiorcy oraz modyfikacji pierwotnej umowy w zakresie zabezpieczenia kredytu także poręczeniem T. B. i J. C. (1) z Umowy Poręczenia, zawartej między J. C. (1) a poprzednikiem prawnym powódki w dniu 7 lipca 2010r. na okoliczność poręczenia przez pozwanego umowy kredytowej zawartej przez (...) Sp. z o. o. w K.. Nadto powód wniósł o przeprowadzenie dodatkowych dowodów z pisma adwokata S. S. z dnia 09.07.2012 r. wraz z załączonym pełnomocnictwem, udzielonym przez J. C. (1), z pisma adwokata S. S. z dnia 07.08.2012 r. wraz z załączonym pełnomocnictwem. Udzielonym przez T. B., pisma poprzednika prawnego powódki – (...) S.A. – do T. B., informującego o umowie poręczenia wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru na okoliczność otrzymania odpisu wezwania do zapłaty. Ponadto powodowy bank wniósł o przeprowadzenie dowodu z pisma (...) S.A. do (...) Sp. z o.o. z dnia 31 grudnia 2012 r, wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru.

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 29 listopada 2013r utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 26 marca 2013r, sprostowany postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2013r. - w całości, a nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Za podstawę faktyczną orzeczenia Sąd przyjął następujący stan faktyczny:

Wierzytelność objęta roszczeniami pozwu wynika z umów zawartych pomiędzy pozwanymi, a (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce. W niniejszej sprawie powództwo przeciwko pozwanym wytoczył (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., który na skutek połączenia spółek kapitałowych, przeprowadzonego w trybie art. 492 § 1 pkt. 1 ksh, wstąpił w dniu 31 grudnia 2012r. we wszystkie prawa i obowiązki (...) S.A., który w drodze sukcesji uniwersalnej, na mocy art. 42e ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 1997r., Nr 140, poz. 939 z późn. zm.) wstąpił w dniu 19 września 2011r. w prawa i obowiązki (...) S.A. - związane z działalnością oddziału, tj. (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce.

Poprzednik prawny powódki, na podstawie Umowy Limitu Firmowego (...) nr (...), zawartej w K., w dniu 05/01/2007 roku, udzielił spółce cywilnej (...) Cywilna J. C. (1), T. B. kredytu w kwocie 100.000 zł, na okres od 05/01/2007r do 05/01/2008r z możliwością automatycznego przedłużania okresu kredytowania na kolejne okresy 12-miesięczne po spełnieniu określonych warunków.

W związku z przekształceniem spółki cywilnej (...) J. C. (1), T. B. w spółkę jawną: (...) J. C. (1). (...) Spółka Jawna, następnie przekształceniu w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością: (...) Sp. z o.o., w dniu 07/07/2010 zawarty został aneks do umowy kredytowej, w którym jako kredytobiorcę ujawniono (...) Sp. z o. o. w K.. Wierzytelność z w/w tytułu stała się wymagalna z dniem 05/01/2012r, w wyniku nieprzedłużenia okresu kredytowania. Umowami poręczenia z dnia 07/07/2010r pozwani J. C. (2) T. B. poręczyli za zobowiązania (...) Sp. z o.o. wynikające ze wskazanej powyżej umowy kredytowej.

Pomimo wypowiedzenia umowy, wezwania do zapłaty, wierzytelność kredytowa nie została zaspokojona. Według stanu na 26 lutego 2013 roku zadłużenie z tytułu umowy kredytowej wynosiło łącznie 121.156,99 zł, w tym: - kapitał – 99.947,76 zł; odsetki umowne do dnia rozwiązania umowy kredytowej, w łącznej kwocie – 6.164, 93 odsetki ustawowe za okres po dniu rozwiązania umowy kredytowej, w łącznej kwocie 14 84430 zł, prowizje i koszty – 200 zł.

Po dniu 25 lutego 2013 roku, do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg Banku na rachunek kredytowy nie na rzecz powodowego banku żadne kwoty pomniejszające saldo zadłużenia.

W ocenie Sądu Okręgowego roszczenie powoda jest w pełni udokumentowane załączonymi do pozwu dokumentami a co za tym idzie udowodnione. Zdaniem Sądu Okręgowego bezzasadne są zarzuty pozwanych, jakoby powództwo inicjujące niniejsze postępowanie, oparte zostało jedynie o wyciąg z ksiąg rachunkowych banku a dokument ten nie mógł być podstawą wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, z uwagi treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., zapadłego w sprawie o sygn. akt P 7/09. Interpretacja treści powyższego wyroku Trybunału Konstytucyjnego wywiedziona w uzasadnieniu ich zarzutów od zaskarżonego nakazu zapłaty nie jest do zaakceptowania, bowiem Trybunał Konstytucyjny orzekł wyłącznie, że niezgodny z Konstytucją jest art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r., nr 72, poz. 665 j.t. z póź. zm.). w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku, w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta.

Sąd wskazał, że przepis z art. 485 § 3 kpc stanowi, że sąd może wydać nakaz zapłaty, jeżeli bank dochodzi roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby upoważnione do składania świadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzonego pieczęcią banku oraz dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko powoda, iż z przedłożonych przez powoda dokumentów niewątpliwym jest to, że stosunek zobowiązaniowy z pozwaną spółką został zawiązany. Nie budzi też żadnych wątpliwości pozwani T. B. oraz J. C. (1) są poręczycielami w świetle art. 881 kc i ponoszą odpowiedzialność solidarna z pozwaną spółką jako współdłużnicy solidarni. Nadto zarzut przedwczesności dochodzonego pozwem roszczenia niczym nie został wykazany.

Z tych też względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku na mocy art. 496 kpc. Orzeczenie o odsetkach znajduje oparcie w art. 481 §1 i §2 kc. O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 §1 i §3 kpc.

Apelację od tego wyroku wnieśli pozwani T. B. oraz J. C. (1) zaskarżając go w całości.

Pozwany T. B., zarzucił:

1/ sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegająca na błędnym uznaniu, iż skoro wierzytelność powoda będąca przedmiotem niniejszego postępowania wynika z umowy kredytowej udzielonej spółce (pozwanemu ad. 1), poręczyciel tejże umowy (pozwany ad 3) traktowany jest również jako profesjonalny uczestnik obrotu prawnego,

2/ naruszenie art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w związku z art 244 & 1 kpc. i art 252 kpc. poprzez przyznanie mocy prawnej dokumentu urzędowego, wyciągom z ksiąg rachunkowych banku banku, w sytuacji gdy poręczyciel umowy kredytowej (współdłużnik solidarny) nie ma statusu przedsiębiorcy,

3/ naruszenie przepisów postępowania w zakresie prekluzji dowodowej, a to art. 207 § 6 kpc, poprzez dopuszczenie przez Sąd w postępowaniu wywołanym wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty, dodatkowych dokumentów, mających moc dowodu, nie załączonych do pozwu.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa przeciwko niemu wraz z zasądzeniem kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W piśmie z 12 marca 2014r pozwany ten uzupełnił apelację, zarzucając:

- obrazę prawa materialnego tj. art.881 kc poprzez jego błędną wykładnię i w jej wyniku błędnego przyjęcia, że roszczenie względem niego może być dochodzone w oparciu o zawartą z powodem umowę poręczenia,

- obrazę prawa procesowego tj. art. 233 kpc poprzez przyjęcie, że jako pozwany ponosi odpowiedzialność solidarną tak ze spółką jak i J. C. (1) jako współdłużnik solidarny z tytułu zobowiązaniowego stosunku pozwanej spółki,

- błąd w ustaleniach faktycznych sprawy polegający na przyjęciu istnienia odpowiedzialności mojej jako pozwanego w sytuacji gdy poręczenia za kredyt dokonano w 2010 roku, zaś dług powstały wobec powoda przez spółkę zaciągnięty został w 2007 roku.

Z kolei pozwany J. C. (1) zarzucił:

1/ obrazę prawa materialnego tj. art. 881 Kc poprzez jego błędną wykładnię i w jej wyniku błędnego przyjęcia, że roszczenie względem mnie może być dochodzone w oparciu o zawartą z powodem umowę poręczenia,

2/ obrazę prawa procesowego tj. art. 233 Kpc poprzez przyjęcie, że jako pozwany ponosi odpowiedzialność solidarną tak ze spółką jak i T. B. jako współdłużnik solidarny z tytułu zobowiązaniowego stosunku pozwanej spółki,

3/ błąd w ustaleniach faktycznych sprawy polegający na przyjęciu istnienia odpowiedzialności jego jako pozwanego w sytuacji gdy poręczenia za kredyt dokonano w roku 2010 roku zaś dług powstały wobec powoda przez spółkę zaciągnięty został w roku 2007r.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w sprawie ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Kielcach.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu obu apelacji, nie znalazł podstaw prawnych do ich uwzględnienia.

Sąd I Instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za swoje, oraz trafnie zastosował przepisy prawa procesowego i materialnego.

Na wstępie wskazać należy, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji (art. 378 §1 k.p.c.) na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (art.382 k.p.c.) z tym zastrzeżeniem, że przed sądem pierwszej instancji powinny być przedstawione wyczerpująco kwestie sporne, zgłoszone fakty i dowody, a prezentacja materiału dowodowego przed sądem drugiej instancji ma miejsce wyjątkowo (art. 381 kpc).

Zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów (III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz.55), której nadano moc zasady prawnej, sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. Te jednak powinny być podniesione w apelacji wniesionej w ustawowym terminie, a nie w późniejszym piśmie procesowym.

Odnosząc się do zarzutów obu apelacji należy wskazać, że prawidłowe zastosowanie prawa materialnego jest uzależnione od poczynienia prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy. Temu służy postępowanie dowodowe zgodnie z którym na podstawie art.6 k.c. i 232 k.p.c. strony zobowiązane są przedstawić sądowi rozpoznającemu sprawę dowody na poparcie swych twierdzeń.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów, przez przyjęcie, iż na apelujących ciąży solidarna odpowiedzialność za spłatę zobowiązania dłużnej spółki. Jest to w istocie zarzut naruszenia prawa materialnego. Wszak charakter ich odpowiedzialności nie wynika bezpośrednio z ustawy oraz umowy poręczenia.

Dla skutecznego podniesienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe. Niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń. Apelujący winien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, Lex nr 52753, a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 lipca 2005 r., sygn. akt III CK 3/05, Lex nr 180925). W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż dla skutecznego podniesienia wymienionego zarzutu, koniecznym jest wykazanie przez skarżącego, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Pamiętać przy tym należy, iż kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, zadowalających dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla niego oceny materiału dowodowego.

Sprawa niniejsza jest sprawą prowadzoną w ramach postępowania nakazowego. Nie mają racji pozwani zarzucając, że skoro wyciąg z ksiąg bankowych nie ma mocy dokumentu urzędowego, to niedopuszczalne było wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym a następnie utrzymanie go w mocy. Art. 385 kpc przewiduje bowiem szereg wypadków, w których dokument prywatny może stanowić podstawę do wydania nakazu w tym postępowaniu.

Zgodnie z art. 485 § 3 kpc sąd może wydać nakaz zapłaty, jeżeli bank dochodzi roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzonego pieczęcią banku oraz dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty. Przepis ten obejmuje również poręczycieli nie będących przedsiębiorcami. Powód dołączył do pozwu wymienione dokumenty, zatem wydanie nakazu zapłaty było uzasadnione.

W tej sytuacji wniesienie zarzutów przez pozwanych i podniesienie zarzutu nieudowodnienia żądania, dawało powodowi podstawę do przedłożenia w ciągu dwóch tygodni dodatkowych dowodów stwierdzających jego roszczenie. Nie można bowiem wymagać od powoda, aby przewidywał wszelkie sposoby obrony przez pozwanego i na wszelki wypadek dołączał do pozwu wszystkie dokumenty związane ze sprawą. Późniejsze dołączenie dowodów przez powoda w niniejszej sprawie nastąpiło zatem bez jego winy i nie spowodowało zwłoki w rozpoznaniu sprawy, więc o naruszeniu art. 207 § 6 kpc nie może być mowy.

Nie jest również prawdą, że Sąd uwzględniając powództwo oparł się wyłącznie na wyciągu z ksiąg bankowych. W toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji przedłożone zostały dokumenty w postaci umowy kredytowej (Umowa Limitu Firmowego (...) nr (...)) wraz z aneksem (Aneks z dnia 07/07/2010 do Umowy Linii Kredytowej (...) nr (...)), dwóch umów poręczenia (Umowa Poręczenia, zawarta między skarżącym J. C. (1) a poprzednikiem prawnym powódki oraz Umowa Poręczenia, zawarta między T. B. a poprzednikiem prawnym powódki). Dokumenty te dowodzą solidarnej (art. 881 k.c.) odpowiedzialności zarówno samej spółki, jak i osób, które zawarły umowy poręczenia, tj. pozwanych T. B. i J. C. (1). Nie ma też wątpliwości co do świadomości pozwanych o istnieniu zobowiązania, tym bardziej, że byli współnikami i członkami zarządu zadłużonej spółki za którą poręczyli.

Nie mogą odnieść skutku również zarzuty naruszenia prawa materialnego. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., w sprawie P 7/09 (OTK-A 2011/2/12), przepis art. 95 ust. 1 został uznany za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, co znalazło następnie wyraz w nowelizacji tego przepisu poprzez dodanie do art. 95 ust. 1a o treści: "moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym" ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 613), która weszła w życie w dniu 20 lipca 2013 r.

Nie ulega wątpliwości, że powołany dokument spełnia wymogi dokumentu prywatnego, a pozwani nie zdołali go skutecznie zakwestionować, nie podważając ani wiarygodności, ani rzetelności tego dokumentu. W szczególności nawet nie twierdzili, że faktycznie spłacili zaciągnięty kredyt w całości bądź w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie że ustalone przez bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy.

Odpowiedzialność apelujących wynika bezpośrednio z tytułu umowy poręczenia z dnia 7 lipca 2010 r., którą zawarli z powodem. Mając na względzie brzmienie art. 881 k.c. oraz treść § 3 umowy poręczenia, nie może ulegać wątpliwości, że apelujący odpowiadają solidarnie ze spółką za zobowiązanie kredytowe zaciągnięte na podstawie umowy kredytowej z dnia 5 stycznia 2007 r.

Solidarna odpowiedzialność poręczyciela nie ma charakteru subsydiarnego względem odpowiedzialności samego dłużnika. Przepisy prawa, ani treść samej umowy poręczenia, nie uzależniają możliwości domagania się spłaty zobowiązania względem poręczyciela, od uprzedniego przeprowadzenia bezskutecznego postępowania egzekucyjnego wobec dłużnika głównego. Na marginesie jedynie należy zauważyć, że z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że powodowy bank dopełnił obowiązku, o którym mowa w § 3 umowy poręczenia, informując apelujących o niewykonywaniu przez (...) Sp. z o.o. zobowiązań z tytułu poręczonej umowy kredytowej.

Nie może odnieść skutku powoływanie się przez skarżącego na treść przepisu z art. 882 k.c., bowiem przepis ten nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. Nie było też przeszkód prawnych do poręczenia za dług powstały trzy lata wcześniej, a brak wcześniejszego zawiadomienia o braku spłaty jest irrelevantny w sprawie.

Biorąc pod uwagę podniesione argumenty Sąd Apelacyjny oddalił obie apelację na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy w oparciu o przepisy art. 98 k.p.c., 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 w związku z § 13 ust. 1 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz.1348).